

⁷ Acordul fr. *maille*, monedă de o jumătate de dinar Tornez, cu port. *mealha*, monedă de aramă de aceeași valoare, arată un fapt posterior, probabil: o încercare de unificare a ei pe piața monetară dominată de „Lombardi“ cari vor fi dus în acele părți *medaglia* lor de o jumătate de dinar.

franc. **ruse** „șiretenie < **rûsa** (althochdeutsch) germ. „Reuse“ (Kluge, *Etym.*, s. *Wb. Reuse*).

Acest termen din viața pescărească poate explica mai bine decât bazele propuse până acum (v. *REW recusare*, 7164 *refusare*) dezvoltarea semantică printr'o lărgire de sens de la particular la general, de la întrebunțarea figurată de „Reuse“, „măestrie“, mijloc de atras și prins pește, la acela de „mijloc ingenios“, „cursă“, pentru a surprinde sau a face să cadă în ea o persoană. Posibilitatea întrebunțării figurate e cuprinsă și se simte în pasagiul: *pisces aliqua arte sive retibus sive hamo seu neste quod vulgariter riusam vocant capi possint* (Mon. Germ. hist. Diplom. II, 555. 10; a. 994, Frankfurt pe Main), cum arată în chip evident paralelismul cu „arte“, „a retibus“, „hamo“, „neste“.

G. D. Serra.

VII.

parhă, parhal.

La etimologia dată de dl. V. Bogrea în DR. I. 338 aş adăogă că *parach* e întrebuințat și în graiul Evreilor germani cu înțelesul de „parvenit“, adecă „om ridicat de jos și dorind să ascundă originea sa“. În limba polonă cuvântul e împrumutat din cea ebreă: *פֶּאַַח* „a îmboboci, a înflori“ (Günther, *Die deutsche Gaunerspr.*, p. 20.

Leo Spitzer.

VIII.

asturcan.

Inseamnă, la Șincai și Gane, „o speță de cai“, având variantele: *astrucan* și *asturcon* (v. Dicționarul Academiei s. v.).

Originea cuvântului e foarte transparentă: e vorba de calul de *Asturia* (provincie nordică a Spaniei, vestită prin rasa de cai viguroși ce crește), *asturco dextrarius* (ab Astur, pro gente: quia apud illam gentem huiusmodi equi abundant), *asturco*, 'equus-